

Kun ved at genindføre Glass-Steagall i USA kan et totalt finanssammenbrud i det transatlantiske område undgås, og en økonomisk genrejsning påbegyndes

Følgende er et uddrag af LaRouchePAC's *International Fredags-Webcast* den 29. januar 2016.

Hele webcastet kan ses her:

<https://larouchepac.com/20160129/friday-webcast-january-29-2016>

Matthew Ogdén: God aften! Det er fredag den 29. januar 2016, og dette er vores ugentlige fredags-webcast fra LaRouchePAC. Jeg er Matthew Ogdén, og med mig i studiet i aften er Jeffrey Steinberg fra *Executive Intelligence Review* og Benjamin Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam. Tidligere på aftenen holdt vi tre et møde med både hr. LaRouche og fr. Helga Zepp-LaRouche.

Som de af jer, der har fulgt med her på hjemmesiden (larouchepac.com) i løbet af de seneste par dage, vil vide, så har hr. LaRouche i løbet af de seneste 48 timer taget initiativ til offentligt indtrængende at formane Martin O'Malley, en af de tre officielle kandidater til nomineringen af det Demokratiske Partis præsidentkandidat, om at blive mere frygtløs i sin valgkampagne som en seriøs aspirant til præsidentskabet ved at vende tilbage til Glass-Steagall som kernespørgsmålet, en politik, der fortsat er denne kampagnes afgørende emne, og en politik, som O'Malley hævdede som sin topprioritet lige fra denne kampagnes begyndelse, og som omgående gjorde ham fortjent til kaldenavnet »Wall Streets Fjende nr. 1«. Som reporter på *Fox Business News* Charles Gasparino sagde i juni måned sidste år, »Martin O'Malley er nu *persona non grata*, samfundsfjende nr. 1, hos Goldman Sachs og hos Black Rock, det store pengeforvaltningsselskab; i hele Wall Street netop nu. O'Malley er den sidste person, som Wall Street ønsker at se vinde.«

I denne uge opfordrede LaRouche indtrængende O'Malley til at påtage sig denne identitet som »Wall

Streets Samfundsfjende nr. 1« og til at blive meget mere aggressiv og dristig som en kandidat på disse betingelser. Hr. LaRouche udtalte, at »Det er indlysende for mig, at O'Malleys synspunkter har en grad af overensstemmelse med mine egne synspunkter om dette spørgsmål, om nødvendigheden af at lukke Wall Street ned, før Wall Street får mulighed for at ødelægge os som nation.«

Så, for det amerikanske folks skyld, for jer, der ser dette webcast og måske endda for visse personer inden for O'Malleys egen kampagne, mente vi, at det var vigtigt at begynde vores udsendelse i aften med en undersøgelse af noget af det, som guvernør O'Malleys holdning har været omkring dette spørgsmål, især om det afgørende spørgsmål om at genindføre Glass-Steagall, hvilket var det, der oprindeligt gjorde ham til genstand for Wall Streets og dets sympatisørers vrede.

Før Martin O'Malley overhovedet meddelte, at han stillede op som præsidentkandidat udsendte han ud til hele landet, hvad fokus for hans kandidatur ville være, ved at skrive en fremtrædende lederartikel, der blev udgivet den 19. marts i *Des Moines Register*, som er den vigtigste avis i staten Iowa. Kronikken havde overskriften, »Forhindr endnu et krak. Reformer Wall Street.« Han indledte artiklen med at sige følgende: »Syv år efter Wall Streets nedsmeltning føler amerikanerne stadig virkningerne. Selv om jobskabelse og BNP – sammen med bankbonusser og selskabernes profitter – oplever et opsving, så maskerer disse statistikker millioner af familiers fortsatte vanskeligheder, som kan spores tilbage til Wall Streets hensynsløse adfærd ... Vi blev tvunget til at redde vores økonomi ved at redde (bail-out) storbankerne. Vi har nu ansvaret for at rette den umiddelbare fortids fejltagelser for at forhindre endnu et krak. For at gøre dette, må vi anerkende, at ... Dodd/Frank-loven fra 2010

slet ikke var vidtrækkende nok. Den mest seriøse strukturreform, vi kan gennemføre, er at genindføre Glass/Steagall-loven fra 1933, der adskilte kommercielle banker fra investeringsbanker. Under Glass-Steagall oplevede vores land ikke en eneste større finanskrisen i næsten 70 år. Hvis denne lov ikke var blevet ophævet i 1999, ville krakket have været begrænset. De største banker på Wall Street bør opdeles i mere kontrollerbare institutioner. I dag kontrollerer fem banker halvdelen af finansindustriens aktiver på i alt \$15 billion ... Alt imens der er mange gode folk, der arbejder inden for finansverdenen og i Kongressen, som forstår, hvor sårbar vi er over for endnu et krak, så konfronteres yderligere reformer desværre med massiv modstand fra meget magtfulde særinteresser ... Tiden er inde til at sætte de nationale interesser forud for Wall Streets interesser. Vores nationaløkonomis fremtid ... afhænger af det.« Dette var altså den kronik, som Martin O'Malley skrev i *Des Moines Register*, endnu inden han overhovedet meddelte sit kandidatur.

Den 30. maj 2015 annoncerede O'Malley officielt sit kandidatur til præsidentskabet på en lokalitet med udsigt til Fort McHenry i Baltimore, da han henviste til historien om, hvordan briterne, i krigen 1812, netop havde invaderet Washington og nedbrændt Det Hvide Hus og de øvrige statslige bygninger, og han sagde, at folk i Maryland kunne se skæret fra flammerne i Washington hele vejen til Baltimore. Og han sagde, »Vi vidste, at de gik efter os. Men i stedet for at lave grave til de døde, gravede vi skyttegrave, og vi kæmpede for at redde den Amerikanske Republik, der hang i en meget tynd tråd. Og denne kampånd«, sagde han, »fra den tid er det, vi har brug for nu, især, da vi i dag konfronteres med forarmelsen og ødelæggelsen af vores nations folk for hånden af nogle få, nominelt meget rige Wall Street banker, der bogstavelig talt har overtaget vores regering, taget vores regering som gidsel og brugt den til at vende vores nationaløkonomi på hovedet og imod det selv samme folk, som den skal tjene.«

Dette var, hvad han sagde i sine forberedte bemærkninger: »Vores økonomiske og politiske system er vendt på hovedet og omvendt; og tiden er inde til at vende det rundt. Det, der er sket med vores økonomi – med den Amerikanske Drøm – skete ikke ved et tilfælde. Det var heller ikke blot et resultat af globale kræfter, der på en eller anden måde var uden for vores kontrol. Magtfulde, rige særinteresser hjemme hos os selv har brugt vores regering til at skabe – i vort eget land – en økonomi, der lader et flertal af vort folk stå tilbage. En økonomi, der har en så koncentreret rigdom i hænderne på de få, at det har taget muligheder fra de manges hjem. En økonomi, hvor et flertal af vort folk ikke høres, ikke ses, ikke behøves og overlades til at konkludere, at deres liv og deres arbejde bogstavelig talt er mindre værd i dag, end det var i går ... og vil være endnu mindre værd i morgen ... Vi tillader vort mulighedernes land at blive forvandlet til ulighedernes land. Det almene flertal kæmper med vanskeligheder, alt imens Wall Street stiger højt op ... Vores nationaløkonomi er ikke penge, vores nationaløkonomi er

folk – hele vort folk. Vi måler succes gennem vort folks – hele folkets – voksende fremgang og tryghed ... Vi må sætte vores nationale interesse i første række ... Men vi kan ikke genopbygge den Amerikanske Drøm herhjemme ved at drage omsorg for de privilegerede og magtfulde. Lad os være ærlige. Det var dem, der fra begyndelsen vendte vores økonomi på hovedet. Og de er de eneste, der profiterer af det ... vi må [derfor] genindføre Glass-Steagall, og hvis en bank er for-stor-til-at-lade-gå-ned uden at ødelægge vores nationaløkonomi ... så må denne bank brydes op, før den ødelægger os ... igen.« Dette var hans kampagneerklæring. Et indlysende, centralt spørgsmål.

I juli 2015 udgav O'Malley så sin kampagnes politiske program, der satte fokus på hans politik med at genindføre Glass-Steagall, og hvor han udtrykkeligt advarede om faren for endnu en katastrofal nedsmeltning af Wall Streets finanssystem, med mindre Glass-Steagall omgående blev genindført. Så denne 10 sider lange programerklæring fra O'Malleys kampagne havde overskriften, »At beskytte den Amerikanske Drøm mod endnu et Wall Street krak«. Det omfattede i korthed det følgende: »Guvernør O'Malley ved, at den Amerikanske Drøm i dag er uden for alt for mange familiers rækkevidde. For at takle dette problem vil det være nødvendigt med en forgrenet og frygtløst progressiv fremgangsmåde for at adressere økonomisk ulighed. Men resultaterne af de skridt, vi tager for at hæve lønninger, sikre pensioner og gøre drømmen om egen bolig til virkelighed kan udslettes på et øjeblik i endnu et Wall Street krak. Vi må beskytte Amerikas økonomi. Og vi kan kun gøre det ved at gennemføre en stærk ansvarlighed og strukturreformer, der bygger på Dodd/Frank-loven og gør en ende på for-store-til-at-lade-gå-ned-, for-store-til-at-kontrollere- og for-store-til-at-fængsle-finansselskaber.«

Under overskriften, »At bryde de for-store-til-at-lade-gå-ned-, for-store-til-at-kontrollere- og for-store-til-at-fængsle-selskaber, før de ødelægger os«, siger O'Malley, »... [en] håndfuld for-store-til-at-lade-gå-ned ... storbanker udgør fortsat en enorm risiko: for vores finanssystem, økonomien og amerikanske familier. Som præsident vil O'Malley utrætteligt arbejde for at fjerne den unikke fare, som for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne udgør, ved at gennemføre de følgende strukturreformer: En opbrydning af de største banker og en opdeling af investeringsbankvirksomhed fra almindelig kommerciel bankvirksomhed.«

Dernæst siger han, »I 70 år sikrede Glass/Steagall-loven fra 1933 USA's økonomi mod store finanskriser ved at kræve, at kommercielle banker skulle være adskilt fra investeringsbanker for at forhindre disse i at sætte almindelige amerikaneres bankindsud på spil. Hvis Glass-Steagall ikke var blevet ophævet i 1999, ville finanskrisen sandsynligvis have været langt mindre alvorlig.«

Som præsident »vil Martin O'Malley omgående genindføre Glass-Steagall. Volcker-reglen, der undertiden refereres til som »Glass-Steagall Lite«, er uhyre kompleks; den giver bankerne alt for mange muligheder for at

udnytte smuthuller og dobbeltydigheder. O'Malley vil indføre lovgivning, der igen adskiller traditionelle banker fra mere risikable finansielle ydelser samtidig med at opdatere beskyttelser imod nye bankaktiviteter og forhindre, at nye regler bliver udvandet. Dette vil være en af hans topprioriteter.«

Sammen med denne programmerklæring udgav O'Malley et Åbent Brev den 9. juli til Wall Streets storbanker, hvori han gentog sit forpligtende engagement til at genindføre Glass-Steagall, og gennemgik dernæst desuden forholdsregler til at sende direktørerne i fængsel, med at finde dem skyldig i kriminel medskyldighed og ikke lade dem slippe – en storstilet retsforfølgelse. Det, han skrev i dette Åbne Brev, der på det tidspunkt blev udbredt cirkuleret og tiltrak en masse opmærksomhed, var, »Som I har hørt, så har jeg udtalt min store bekymring for vores nationaløkonomis tilstand, især i relation til adfærden hos en særlig gruppe af finansinstitutioner på Wall Street – de institutioner, som I arbejder for og repræsenterer. Jeg har krævet store reformer mht. struktur og ansvarlighed – som f.eks. en genindførelse af Glass-Steagall og en øget håndhævelse fra SEC (U.S. Securities and Exchange Commission;Finanstilsynet), DOJ (U.S. Department of Justice; Justitsministeriet) og andre institutioner og ministerier – for at forhindre endnu et økonomisk krak og beskytte hårdtarbejdende familier mod at miste deres jobs, hjem og livsopsparinger endnu en gang.«

Han fortsætter dernæst med at beskrive, hvad der er sket siden 2008, fordi Glass-Steagall ikke blev genindført dengang. Han siger, »Jeres storbankers højrisikoaktiviteter og hensynsløse og ulovlige aktiviteter var hovedårsagen til krakket i 2008, der skabte den største recession siden den Store Depression, og kostede den amerikanske økonomi anslået \$14-22 billion. I dag udgør jeres for-store-til-at-lade-gå-ned-, for-store-til-at-kontrollere- og for-store-til-at-fængsle-storbanker en enorm risiko for finanssystemet, økonomien og amerikanske familier. De er så store og så indbyrdes forbundne med hele finanssystemet, at en bankerot af en eller flere af dem kunne forårsage et sammenbrud i hele USA's økonomi. Efter flere vildledte forholdsregler til regulering, som blev taget i 1990'erne«, og som indbefatter ophævelsen af Glass-Steagall, »gik jeres håndfuld af storbanker fra at have aktiver til omkring 15 % af vort lands BNP til nu at have aktiver til næsten 65 % af vores BNP. I takt med, at jeres storbanker voksede i størrelse, hvem havde så vinding af det? Gebyr på kreditkort blev ikke mindre. Rentesatserne på ejendoms lån faldt ikke. Gennemsnitslønnen for amerikanere steg ganske bestemt ikke. Den eneste, håndgribelige vinding, vi har set stamme fra den eksplosionsagtige vækst i størrelsen på jeres institutioner, er jeres evne til at koncentrere hidtil uset magt og rigdom i hænderne på jeres direktører og at tilrane jer en garanti for, at alle jeres risikable hasardspilssatsninger vil blive dækket af skatteborgerne ... Men hør her de dårlige nyheder – for jer: Som præsident har jeg ingen planer om at behandle jer lempeligt. Jeg vil utrætteligt arbejde for at fjerne den enestående fare, der udgøres af en håndfuld for-store-til-

at-lade-gå-ned-banker«, inklusive ved at genindføre Glass-Steagall.

Og, slutteligt, som de af jer, der har fulgt med i rækken af demokraternes partidebatter meget vel ved, så har Martin O'Malley konstant indskudt Glass-Steagall i debatten som en topprioritet, og krævet Hillary Clinton til regnskab for hendes løgne i denne henseende, og han har diskuteret dette som en topprioritet til *forhindring* af endnu et ødelæggende krak af finanssystemet og til beskyttelse af det amerikanske folks liv og levebrød, skulle et sådant krak indtræffe.

Det, som hr. LaRouche havde at sige om dette tidligere i dag, er, at dette ikke er et spørgsmål om »hvis«; det er ikke et spørgsmål om »hvornår«. Dette krak finder sted *nu*.

Som jeg sagde i begyndelsen, så er hr. LaRouche kommet ud med meget klare, offentlige udtalelser i løbet af de seneste 48 timer, inklusive under sine diskussioner med aktivister i hele USA under sin ugentlige webcast-udsendelse, **Fireside Chat**¹, i går aften, hvor han indtrængende har opfordret Martin O'Malley til at påtage sig sin identitet som Wall Streets Fjende nr. 1 ved at koncentrere sig om dette kernespørgsmål – genindførelsen af Glass-Steagall, nedlukningen af disse Wall Street-banker og en genoplivning af en meget klar politik i lighed med Franklin Roosevelts Første 100 Dages New Deal², for at redde USA.

Og hermed vil jeg gerne bede Jeff Steinberg komme til talerstolen for at forklare lidt mere detaljeret om det, som hr. LaRouches bemærkninger var med hensyn til dette spørgsmål.

Jeffrey Steinberg: Tak, Matt. Det enkle faktum er, at denne Wall Street-struktur er blevet opbygget på et bjerg af spekulativ hasardspilsaktivitet og er nu nået til vejs ende. I USA og Vesteuropa tilsammen er hele fundamentet for dette finansbubblesystem i færd med at disintegrere netop i dette øjeblik. Folk har en vis levende erindring om september 2008, hvor bunden faldt ud af systemet dengang, for blot at blive stivet af ved hjælp af et titals billioner af dollars af skatteborgernes penge i form af bail-out. Men i denne ombæring vil der ikke findes en sådan svindelagtig mulighed; og vi kunne meget vel, hvornår det skal være, f.eks. mandag morgen, vågne og finde, at hele finansboblen er bristet. Vi vil lidt senere i udsendelsen sige lidt mere om den europæiske situation; men pointen er, lige nu, at, blandt alle præsidentkandidaterne – lad os simpelt hen glemme republikanerne fuldstændigt ... Hillary Clinton har offentligt udtalt sig imod en genindførelse af Glass-Steagall; Bernie Sanders kom først sent ind med spørgsmålet om Glass-Steagall. Han sagde ikke et ord om det, før Martin O'Malley definerede det som valgets afgørende spørgsmål; man kan derfor ikke stole på Sanders. Så den bedste valgmulighed i øjeblikket er et Martin O'Malley-kandidatur, der går tilbage

¹ <https://larouchepac.com/20160127/fireside-chat-lyndon-larouche-january-28-2016>

² <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

til kernebudskabet; for det har genklang i det amerikanske folk, det har genklang i den krise, som alle husstande i hele landet konfronteres med. Og den enkle sandhed er den, at hele det transatlantiske områdes gæld, Wall Street-gælden, aldrig kan betales, aldrig vil blive betalt og aldrig bør betales; for det er udelukkende spekulativ spillegæld.

Denne gæld har i realiteten hobet sig op på bekostning af hele den amerikanske økonomis og alle de europæiske landes økonomiers produktive evne. Der er i virkeligheden ikke meget tilbage af realøkonomien i USA, målt som arbejdskraftens produktive evne. Hvad er vi i stand til at producere? I slutningen af 1960'erne, selv efter at Kennedy var blevet myrdet, satte vi en mand på Månen; Apollo-programmet stod som et vartegn for den fortsatte forøgelse af den amerikanske økonomis produktivitet gennem betydningsfulde gennembrud inden for videnskab og teknologi. NASA's Apollo-program var således på forkant med dette. Det er alt sammen gået tabt, og er siden begyndelsen af 1970'erne systematisk blevet erstattet af et bjerg af ren finansiel gæld. Og denne gæld har kvalt livet ud af realøkonomien i USA; og det har kvalt livet ud af de fleste husstande, der lever i dette land i dag. Det første og indlysende umiddelbare skridt, der må tages, er derfor, at hele Wall Street-boblen må udslettes, og dette kan gøres meget enkelt ved omgående at genindføre Glass-Steagall.

Ved at genindføre Glass-Steagall gør man en ende på den idé, at der kommer nogen redning fra skatteborgernes penge (bail-out) til dette massive bjerg af ulovlig og illegitim gæld. Jeg siger ulovlig, fordi en af de største komponenter i denne gæld er de illegale fortjenester fra den internationale narkohandel og anden international kriminel aktivitet, der har fået lov at passere igennem de amerikanske banker som en del af hele Bush-Cheney-politikken først og nu, Obama-politikken. Så der er et kriminelt element i systemet i øjeblikket, der gør krisen i amerikanske husstande større ved at sprede afhængighed af narkotiske stoffer i et hidtil uset tempo over hele landet.

Der er løsninger. Nummer 1, gør en ende på Wall Street; erklær det bankerot. Afskriv ganske enkelt, annuller hele dette massive bjerg af spillegæld. Der er fem »for-store-til-at-lade-gå-ned-, for-store-til-at-fængsle«-banker i USA i øjeblikket, der har 95 % af alle derivater i hele det globale banksystem. Disse banker repræsenterer bogstavelig talt hundreder af billioner, næsten \$1 milliard i nominelle værdier på derivatkontrakter, med modparter i Europa og andre dele af verden, som nu er ved at gå ned. Så det må alt sammen annulleres og afskrives.

Når det er gjort, må vi se tilbage til marts 1933, da præsident Roosevelt blev taget i ed; og han lancerede et 100 dages program, der inkluderede udslettelsen af Wall Streets magt. Som han selv udtrykte det, »at feje pengevekslererne ud af templet«. Og i dette forløb brugte Roosevelt institutionen Reconstruction Finance Corporation (svarer til Kreditanstalt for genopbygning, -red.) som en nationalbank-lignende struktur efter Alexander Hamiltons principper. Og der blev udstedt massive mængder af

statslig kredit, der blev brugt til jobskabelse; og som i særdeleshed, gennem sådanne projekter som Tennessee Valley Authority, lancerede en højteknologisk revolution i USA, der hurtigt forøgede det amerikanske folks arbejdskraft. Man må skaffe folk i arbejde igen; man må have et massivt uddannelsesprogram for at uddanne en ungdomsgeneration, der bogstavelig talt er blevet ribbet for enhver produktiv evne. Og man må give dem arbejds erfaringen og uddannelsen til at blive i stand til rent faktisk at udvikle disse produktive kundskaber.

I de tidlige faser af denne form for genopbygningsprogram må det udtrykkeligt modelleres efter det, Franklin Roosevelt gjorde i 1930'erne, før hans program blev udslettet af en offensiv bestående af angreb fra højrefløjen. Man må gå tilbage til disse programmer og bruge dem som model for det, vi meget hurtigt kan opnå i dag, pga. degenerationen af især de yngre udsnit af det amerikanske folk, der er blevet frarøvet enhver form for faglig kunnen, og enhver form for produktiv evne. De tidlige faser af denne økonomiske genrejsning bliver nødt til at se til andre dele af verden for partnerskab; for i Kinas, og endda i Rusland tilfælde, har man en produktiv evne, der langt overstiger USA's. Kina er det lysende eksempel på et land, der har skabt generationer af faglærte arbejdere, der er i stand til fuldt ud at virkeliggøre økonomiens produktive potentiale. Der er meget mere, der skal gøres, men hvis USA følger denne retningslinje – der er udgivet en ny brochure fra LaRouche Political Action Committee (LPAC), der nu cirkulerer i hele landet, med titlen, »USA tilslutter sig Verdenslandbroen«³, der meget nøjagtigt fremlægger, hvilke projekter det er, gennem hvilke USA kan koble sig til Kina, til Rusland, til Indien, til de andre lande, der deltager i programmet for Verdenslandbroen. Og disse projekter kan, sammen med en genoplivning af NASA, være en del af motoren for den form for forøgelse af arbejdskraftens produktive evne, som Franklin Roosevelt var i stand til at opnå gennem de programmer, han gennemførte i løbet af sine første 100 dage i embedet.

Matt[hew Ogden] læste nogle af de forslag og erklæringer op, som Martin O'Malley er kommet med; de står frem over alle de andre præsidentkandidater. På grund af de etablerede Wall Street-mediers angreb mod ham, og fordi han er blevet erklæret Wall Streets samfundsfjende nr. 1, har O'Malley haft tendens til at antage, at han på forhånd ville tabe, og at han ikke er i en position denne gang, til dette valg, til at blive det Demokratiske Partis nominerede kandidat. Men kendsgerningen er den, at hele finanssystemet er ved at brase sammen; og af alle de tilgængelige kandidater er han den eneste, der har adresseret dette spørgsmål. Den indlysende pointe er derfor, at, hvis O'Malley atter ville hævde denne politik, som han definerede den som de afgørende spørgsmål i valgene i 2016, så er der intet, der står i vejen for ham; og på denne baggrund vil han være fortjent til det amerikanske folks støtte.

Så spørgsmålet på bordet er en tilbagevenden til FDR-politik, med begyndelse i at udslette Wall Street; for Wall

³ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10998>

Street er allerede død. Det er 'dead man walking'; og det amerikanske folks reelle valg står mellem at følge dette lig ind i glemslen, eller rent faktisk gennemføre et dramatisk, dybtgående skifte i politikken. Præsidentvalg er det tidspunkt, hvor det amerikanske folk vågner af sin sædvanlige døs og rent faktisk tænker på den virkelige verden og på politik. Dette er måske de vigtigste valg i vores levetid, fordi situationen er så desperat.

Der er en konstant fare for atomkrig, der kommer fra briternes og Obamaregeringens konstante provokationer af Rusland og Kina. Så er der den totale disintegration af det transatlantiske områdes finanssystem. Så dette er et valg, hvor det virkelig betyder noget, hvem, der ender i Det Hvide Hus. Ikke mere tolerance for middelmådige præsidenter; og ganske afgjort ikke mere tolerance for britiske agenter. Vi har i 15 år levet under to successive præsidenters tyranni – det ene varede otte år, det andet syv og et halvt – der totalt har været under det britiske imperiesystems tommel. Det er, hvad Wall Street virkelig drejer sig om; og tiden er inde til, at dette stopper. Og hvis O'Malley vil forfægte den politik, han allerede har opsummeret, så er det noget, vi kan arbejde med.